

Dünyada Dünü, Bugünü ve Yarını Olan Tek Canlıyız.

İnsanı başka canlılardan ayıran en büyük özelliklerden biri de, “ MERAK” dır. İnsan kendisinin ne olduğunu, nereden gelip, nereye gittiğini ve gideceğini merak eden tek canlıdır. Bu nedenle kendisini çeşitli değerlendirmelere(dindar,dinsiz, deist , ateist) göre çeşitli biçimlerde sınıflıyor. Kendini bir yerlere yerleştiriyor Ve kendisine bir de o yerden bakmayı deniyor. Ama her seferinde yaratılış itibariyle İnsan, kendini son tahlilde edilgen bir varlık olarak belirliyor.

Geçtiğimiz yıllarda bir köşe yazarı, köşesinde “ **Bu ülkede hayvanlar kadar özgür olmak istiyorum.**” diye yazmıştı. Özgürlüğe aşık bu yazarımıza elbette hak vermemek mümkün değil. Çünkü canlılar içinde insan kadar “ **Özgürlük**” tutkusu olan bir başka canlı yoktur. Ama ne var ki Hayali beyin

Cihan-ara cihan içredir arayı bilmezler / Ol mahiler ki derya içredir, deryayı bilmezler,

(Cihanı süsleyen, bezeyen (ve onu var eden yaratıcı) Cihanın içindedir Herkes onu aramayı bilmez/Nitekim deniz içinde yaşayan balıklar da, denizin ne olduğunu bilmediklerinden denizin kıymetini bilmezler) şiirinde olduğu gibi, habbeden kubbeye, kainatta zerreden küreye bizi ve her şeyi yaratan her şeyi bilen, gören Rabbimiz bizi gördüğü halde, biz onu eserlerinde göremez, bilemezsek beş delikli tokmaktaki iki göz, göz olmaktan çıkar, iki karanlık kovuk halinde kalır. Denizlerde yaşayan balıklar da denizin kıymetini bilemezler. Ancak denizden çıktıktan sonra solunum sıkıntısında suyun kıymetini anlamaya başlarlar. Nitekim Covit 19 dolayısıyla yoğun bakım ve entübeye düşüp de nefes alamayan hasta kardeşlerimiz gibi. Kocaeli ‘de korona virüs nedeniyle iki ay hastanede yatan 70 yaşındaki Mehmet Altuntaş kardeşimiz sağlıklı vatandaşlarımıza “**70 yıldır çalışarak didinerek kazandığım dairemi sağlıklı bir nefes karşılığında isteselerdi gözümü yummadan imzamı atardım.**” Sözleri ile yine İtalya’da ayakkabı sektörünün önde gelen zenginlerinden 93 yaşındaki Covanni ‘nin **korona tedavisi sonucu Hastaneden çıkarken endüstriyel solunum cihazının kullanma bedelinin ödenmesi istenince, yaşlı adam ağlamaya başladı. Doktor,fatura yüzünden ağlamamasını söyleyince; Yaşlı adamın söyledikleri tüm doktorları ağlattı “-Ödemem gereken para yüzünden ağlamıyorum. Tüm bunları ödeyebilirim, hatta hastanenize yüklü miktarda bağış da yapacağım. 93 yıldır Tanrı'nın havasını soluyorum diye**

ağlıyorum ve bunun bedelini 93 yıldır hiç ödemedim. Hastanenin solunum cihazını kullandığım için 500 euro istendi. 93 yıldır Tanrı'ya ne kadar borcum var biliyor musunuz? Bunun için... Tanrı'ya daha önce hiç teşekkür etmedim, onun için ağlıyorum.”

Şu iki senedir Covit dolayısıyla çokça yaşanan anılardan akılimızda kalan iki tanesi. Ağrısız ve hastalısız olarak havayı özgürce soluduğumuzda kimse yaşamı ciddiye almıyor, tıpkı balıkların suyu ciddiye almadığı gibi. Denizdeki büyük balıkla, küçük balığın suyun kıymetini suyu kaybettikten sonra anladıkları gibi, ister fakir, ister zengin olsun, nefesin kıymetini de, sağlıklı nefes alıp vermeyi makineye bağlandıktan sonra anladıkları gibi. Ya bir de nefes alıp vermek para ile olsaydı? Buna dünyanın en zengini bile olsa para yetiremezdi. İnsanın en temel yaşam kaynağı olan hava ve suyu bedava, ekmeği de bir parmak cofret ücreti karşılığında vermektedir.

Evet, “Özgürlük” de aldığımız nefes gibi fitratımızdan gelen en büyük bir özlemdir. Ama bu özgürlük özlemi başıboş bırakılmamıştır. Fitratına aykırı olacak şeylere yasak konularak insanı zarardan korunamaya çalışılmıştır. Cennetteki yasağı da bu yönden değerlendirmemizde yarar var. İnsana, “**Yasak ağaca**” yaklaşma istidadı ile birlikte, yasakları işleme gücü de verilmiştir. Aynı şekillerde hayvana da yemesi ve yememesi gereken şeyler de vahyedilmiştir. Ama Hayvan yemesi gereken şeyleri yer, yenilmemesi gereken şeylere meyletmez, hatta ne kadar yemesi için zorlasınız da yediremezsiniz. Mesela Akdeniz bölgesinde çeşitli renklerde çiçeklerde çiçek açan, dört mevsim yapraklarıyla yeşil kalan Zakkumu aç susuz kalan hiçbir hayvana yediremezsiniz. Ama insana gelince; insan, yapması ve yapmaması gereken şeylerin tümüne meyillidir. Onu, bu meykinden alıkoyansa iradesidir. Yani her şeyi isteme ve istememe hususundaki karar verme yetisi sadece insana verilmiştir.

Görev yaptığım okul Manisa Lisesi, ilin en kalabalık öğrencisi olan okullarından biriydi. Kader konusunu işlenirken çoğu kez “ İrade “ konusunda öğrencilerin çeşitli sorularına maruz kalarak onların anlayabileceği şekilde şöyle bir soru sorardım. Çift öğretim yapılan lisemizde teneffüsler 5 dakika idi. Çođu kez öğrenci bir simit dahi alamadan geri dönerdi. Ve öğrencilere şöyle bir soru sorardım. “**Çocuklar beş dakika sonra zil çalacak. Kantinde en önde sırada olmak isteyen var mı? “** dediğimde, bütün öğrenciler parmak kaldırırđı.

Ben de kendilerine “ **Bakın kantin tam da şu anda ders yaptığımız sınıfın iki kat altında. Kapıdan çıkıp, merdivenlerden inip, sıraya girmek zaman alır. Hemen pencereden atlayın, tam da kantinin önünde kendinizi bulursunuz**” dediğimde, öğrenciler hep birden “ **Ooo! Olur mu hocam! o zaman kolumuz kanadımız kırılır kendimizi ya hastanede, ya da mezarda buluruz**” dediklerinde, ben de taşı gedğine koyardım. İşte sizi pencereden atlatmayan iradenizdir. Dört mevsim koyu yaprağıyla yemyeşil kalan Zakkumu nasıl hayvanlar yemiyorsa, Rabbimizin hiçbir canlıya vermediği o irade nasıl sizi pencereden atlamadan koruduğu gibi, size zararı dokunacak (Alkol-uyuşturucu, kumar vs. yenilip, içilmesi gibi yapmanız ve yapmamanız) yanlış alışkanlıklardan koruması gerek. Korumuyorsa suç iradede değil, sizdedir. Arabanın kabahati yoktur. Kabahat o direksiyonun başındakindedir.” derdim. İnsan, akli sayesinde iradesini yönlendiren tek varlıktır. Onun için akli ve iradesi sayesinde yemesi ve yememesi gereken şeyler insana serbest bırakılmıştır. Seçim tamamen insana bırakılmıştır. Yanlış seçimi dolayısıyla düştüğü kötü durumlardan dolayı suçu kimseye atmaya hakkı yoktur.

Hayvanlar ve melekler için her şey” **mubahtır**” Çünkü onlar ancak kendilerine mubah olan şeyleri yapabilirler. Yapabileceklerinden başkasını yapmaya muktedir olmadıkları için yaptıkları şeylerin tümü kendilerine mubahtır. Oysa insan potansiyel olarak her şeyi yapabilir. Her şeyi yapmaya muktedir olduğu için de ona “ **yapmaması gerekenler**” hususunda sınırlar belirlenmiştir. İnsanın, insan olarak kalabilmesi bu sınırlara uymasıyla ortaya çıkar. Aksi takdirde bu sınırların dışına çıktığında farkında olmadan hayvanlaşır. Hatta hayvan derecesinde bile kalamaz daha aşağı bir varlık haline gelir. Nitekim Rabbimiz de : A’raf 179”..... **Bunların kalpleri vardır onlarla kavrayamazlar, gözleri vardır ama onlarla göremezler, kulakları vardır ama kulakları ile işitemezler. Onlar hayvanlar gibidir, hatta daha da şaşkındırlar İşte asıl gafil bunlardır.**” Allah’a inanmayan insan utanmaz. Utanmayan insan da hayvanlaşır. Peygamberimiz “ **Utanmayan istediğini yapsın**” buyurmuştur. Dostoyevski de “ **Tanrı yoksa her şey mubahtır**” der. Bu tür insanların ne insanların yanında, ne de Rablerinin huzurunda bir itibarı olmaz.

Burada Nietzsche’nin tarihi bir sözünü de hatırlayalım. “ **Önünde yayılan sürüyü gözle: Ne dünü bilir, ne bugünü, ne de yarını. Bir o yana sıçrar, bir bu yana, yer uyur ve geniş getirir. Yeniden sıçrar sabahtan akşama, bugünden öbür**

güne, kısacık hayatında haz ve acılarıyla bağımlı, an'ın tepeliklerinde yaşar durur. Bu yüzden de ne bir üzüntü, ne de bir bıkkınlık duyar. " Hayvanlar, sürekli bir unutuş içinde bulunduğundan onun dünü, bugünü ve yarını yoktur. Hayvanlarda geçmiş ve gelecek yoktur. İleriye yönelik bir tasarı yoktur. İnsanın ise dünü, bugünü ve yarını (ahreti) vardır. Her iki dünyada özgürce yaşamının formülü de " **aklını ve iradesini**" Rabbimizin kendisini korumak için koyduğu sınırlar içinde kullanmasına bağılıdır. www.kadirkeskin.net